

Bij Lucas 3, 7-18

Verblind als ik ben in de menigte,
mij veiligend met veel méér dan ik nodig heb,
gelijk een tollenaar die méér eist dan hij vragen mag;
gelijk een soldaat die zich toe-eigent wat van een ander
is –

zo ga ik meestal door het leven,
onwetend en onbewust van de Bron
van mijn verlangens die mij altijd
méér voorspiegelen dan zij mij bieden kunnen.

In mijn streven naar zelfvervulling
heb ik niet door dat God mij naar zich toetrekt,
door iets van zijn Volheid te laten zien,
in elk verlangen dat Hij wekt in mij.

Pas als ik doorzïe dat geen enkele vervulling
samenvalt met de gave van zijn Volheid,
pas dan kan ik gaan groeien in verwachting,
een verwachting van Hem die komen zál.

Hij zal mijn kaf van mijn koren scheiden,
Hij zal de schellen van mijn ogen doen vallen,
Hij zal plotseling openen de ogen van mijn hart;
Ja, komend ís Hij, zijn menswording is nabij.